

DE SCHOONSTE URE,

DOOR

ELSE MORESNET.

Onze sterke paarden stapten
Over ruig-bestruikten grond.
't Was de violette ure
Van de zinkend' avondstond.

Onder violetten hemel
Droomde reeds de duistre hei
En een wondre geur onsteeg haar —
't Was de laatste dag van Mei.

Plotseling vierden wij de teugels,
Dreven onze rossen aan:
Beiden hadden wij gelijk'lijk
Onzer harten klopp verstaan.

O!... de violette schemer,
Die deez' wilde rit omsloot!
't Was de allerschoonste ure,
Die ons 't schoone leven bood.

Want toen w' eindlijk — afgestegen —
't Licht ontstaken in den nacht,
Hebben al de gouden vreugden
Ons niet dat geluk gebracht.
